

Arrest

nr. 249 295 van 18 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 3 september 2020 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. VANGOIDSENHOVEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij, N. Z., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Kirgizisch staatsburger afkomstig uit Osh. U bent getrouwd met U. A. (...) (o.v. (...)) met wie u drie kinderen heeft.

Reeds vanaf 2006, toen u voor uw werk in Zuid-Korea belandde, raakte u geïnteresseerd in het christendom. Ondanks dat u een moslim was ging u met uw werkgevers mee naar de kerk, waar u vriendelijk behandeld werd.

Na uw terugkeer naar Kirgizië begon u frequent uit te gaan en te drinken. Uw huwelijk, dat plaatsvond in 2014, zorgde niet voor een kentering. Uw familie vroeg u om het gebed te doen en om te leren over de islam. U raakte evenwel ontgoocheld over de islam en begon zich te irriteren.

Op een gegeven moment zag u, in een dronken bui, Jezus in een droom. U lachte hier evenwel mee en vergat het voorval ook weer.

Eind 2017 vroegen meisjes, die in uw gebouw op de vijfde verdieping woonachtig waren, of u hen kon helpen met het naar boven brengen van een koelkast. U stond hen bij en zag op een tafel een bijbel liggen. U vroeg wat het was, maar u vermoedt dat de meisjes u hierop niet naar waarheid durfden te antwoorden. Enkele dagen later sprak u met één van de meisjes en gaf u te kennen dat u er niets tegen heeft en dat u ook kennis heeft over het thema en dat u er zich bewust van was dat het niet slecht is. De meisjes gaven uiteindelijk toe dat ze evangelisten waren en u vroeg hen hierop of ze diensten hielden en of u mee mocht. Vanaf 2018 begon u diensten bij te wonen en werd uw geloof sterker en sterker. U beseftte dat u zichzelf terugvond en uw nieuwe geloofsovertuiging kwam in maart 2018 ter sprake met uw echtgenote. Uw echtgenote schrok, maar steunde u uiteindelijk wel omdat ze positieve veranderingen opmerkte. Eind maart werd uw bekering officieel door het doopsel.

Eind april werd u opgebeld op uw werk door uw broer. Hij liet u weten dat u dringend naar huis diende te gaan. Wanneer u thuis arriveerde zag u uw oom en broers en de familieleden van uw vrouw. Men begon u ongelovige te noemen, er ontstond een handgemeen en uw schoonfamilie wilde uw vrouw meenemen. Uiteindelijk vertrok iedereen opnieuw na de ruzie. Uw moeder, die tot dan toe bij u woonde, vertrok mee met uw broers. Nadien besloot uw familie om uw woning, die u had betaald maar wel op naam van uw moeder stond, te verkopen. Hierop besloten u en uw echtgenote om te vertrekken naar Bishkek om er jullie leven opnieuw op te bouwen.

In Bishkek konden zowel u als uw echtgenote naar de kerk, u ging er aan de slag als taxichauffeur en jullie leven normaliseerde. Echter op 7 september 2018, werd u bij thuiskomst tegengehouden door een man die vroeg of u N. (...) was. Nadat u bevestigde kwamen nog twee anderen aangerend en werd u meegenomen. Met een wagen werd u naar een afgelegen plek gebracht. U werd er in elkaar geslagen en verloor hierbij ook even het bewustzijn. U was er zich bewust van dat uw broer achter deze aanval zat en dat de oorzaak uw nieuwe geloofsovertuiging was. Met behulp van een onbekende persoon raakte u in het ziekenhuis, van waaruit u uw echtgenote liet weten dat u aan het werk was en dat ze zich geen zorgen diende te maken.

De volgende dag kwam een onderzoeker naar het ziekenhuis en werd er aan u gevraagd of u een klacht wilde indienen. U ging hierop in en deelde de onderzoeker de feiten mee zoals u ze had beleefd. Drie dagen later verliet u het ziekenhuis en thuis legde u aan uw echtgenote uit wat er zich had voorgedaan.

U trachtte verschillende keren bij de politiediensten te informeren naar het verloop van uw zaak en de behandeling van de door u neergelegde klacht. U werd evenwel van de ene naar de andere onderzoeker doorgestuurd zonder dat u hierbij geïnformeerd werd over de concrete stand van zaken. Op 10 oktober 2018 ging u voor het laatst naar de politie en, gelet op het verloop van uw zaak, besloot u nog diezelfde dag om de situatie aan te klagen bij het parket in Sverdlov in Bishkek. De adjunct-procureur gaf u te kennen dat hij maatregelen zou nemen. Nog diezelfde dag, op 10 oktober 2018, werd u opgebeld door de Procureur van Osh, Um. (...). Deze persoon, een connectie van uw broer, bedreigde u telefonisch. Hierop besloot u om te vertrekken naar Europa en om dit te bewerkstelligen vroeg u een visum aan.

Op 20 oktober, wanneer u naar de stad wilde gaan, werd u bij de uitgang van uw woning tegengehouden door overheidsmedewerkers in burgerkledij. Zij namen u voor verder onderzoek mee naar de ROVD van Leninskoye. Uw telefoon, die opnames bevatte van het laatste gesprek dat u had met Um. (...), werd van u afgenomen. Uit het gesprek dat met u gevoerd werd bij de politiediensten bleek dat men op de hoogte geraakt was van uw reisintenties en dat ze dit wilden voorkomen door uw paspoort van u af te nemen. U liet uw vrouw uw paspoort naar het politiekantoor brengen via een taxi. Nadat u uw paspoort had afgegeven was, werd u opnieuw vrijgelaten.

Op 15 november, nadat het visum was verlopen, belde u naar een leidinggevend politiemedewerker met de boodschap dat u uw paspoort nodig had. U haalde de persoon in kwestie over om u uw paspoort terug te geven in ruil voor een bedrag van ongeveer vijftig euro. De politiemedewerker in kwestie gaf u nog de boodschap mee dat 'alles onder hun controle was' en dat er ook 'grote mensen bij betrokken zijn'. Hij zei dat u van gedachten moest veranderen en dat u niet weg kon.

Nadat u thuis over de situatie sprak met uw echtgenote besloten jullie om opnieuw een visum aan te vragen. Nadat jullie eind november 2018 te horen kregen dat er een visum werd afgeleverd vertrokken jullie meteen uit jullie appartement en verbleven jullie de nog resterende tijd in twee verschillende hotels in Kirgizië. Begin december 2018 vertrok u met uw gezin naar Kazachstan met een auto. Vanuit Kazachstan namen u en uw gezinsleden vervolgens een vliegtuig naar België met een tussenstop in Wit-Rusland. U en uw gezin arriveerden op 8 december 2018 in België en er werd een eerste beschermingsverzoek ingediend op 10 december 2018.

Ter staving van jullie beschermingsverzoek legden u en uw echtgenote de volgende stukken voor: de paspoorten van u en uw gezinsleden (o), de identiteitskaarten van u en uw echtgenote (o), een huwelijksakte (o), de geboorteakte van uw kinderen die in Kirgizië zijn geboren (o), een ziekenhuisverslag (k), een bevestiging van uw lidmaatschap bij 'Local Church of Jesus Christ' (k) en een attest ter bevestiging van uw aanwezigheid bij misvieringen in de evangelische kerk 'De Zaaier' in Hasselt (o).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden gesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Uit uw verklaringen zou moeten blijken dat u zich bekeerde tot het christendom en dat uw familie dit te weten kwam. Omwille van deze bekering kregen u en uw echtgenote eind april 2018 bij jullie thuis ruzie met jullie beider families. Aangaande dit kantelpunt dient voorafgaand te worden opgemerkt dat uw echtgenote volatiele verklaringen aflegde over wanneer u hierbij aanwezig was. Zo stelde uw echtgenote tijdens het spontaan relaas in haar eerste onderhoud dat u, wanneer zij zelf thuiskwam, reeds aanwezig was: "Toen ik naar kleuterschool ging om oudste zoon op te halen. Dat was eind april, wanneer ik thuis kwam was familie bij ons. Iedereen. Mijn man. En twee broers. Heel de familie was bij ons. [...]" (CGVS U. (...) 25.10.2019 p. 9) Tijdens het tweede onderhoud gaf uw echtgenote, net als u, evenwel aan dat u nog op het werk was op het moment dat ze thuiskwam en de discussie ontstond (CGVS U. (...) 27.11.2019 p. 3). Aangezien de ruzie het kantelpunt is in jullie situatie is het bevreemdend om vast te stellen dat uw echtgenote op dit punt divergerende verklaringen aflegde.

Los van deze voorafgaande bemerking dient te worden vastgesteld dat er gedurende de periode dat jullie families op de hoogte waren van uw bekering én wanneer jullie zelf nog in Osh woonachtig waren er uiteindelijk relatief weinig is gebeurd. De situatie bleef beperkt tot een ruzie eind april 2018, gevolgd door de verkoop van uw woning door uw familieleden. Tijdens de ruzie van eind april zou uw echtgenote zijn geslagen door haar zussen en aanvankelijk gaf u aan dat u een paar keer fysieke klappen had gekregen van uw oom (CGVS N. (...) 27.11.2019 p. 9). Wanneer dienaangaande werd gevraagd of uw echtgenote dan op de hoogte was van het fysiek geweld waar u het slachtoffer van zou zijn geworden, wat opvallend genoeg niet het geval bleek te zijn (CGVS U. (...) 27.11.2019 p. 18-19), milderde u echter plots uw verklaringen en stelde u: "Het was zo'n paniek dat we dat niet eens besproken hebben. Maar hij sloeg niet echt. Het was meer handgemeen." (CGVS N. (...) 27.11.2019 p. 9). Uiteindelijk zijn de families van u en uw echtgenote dan zonder meer vertrokken en kreeg u – zoals reeds vermeld – later nog te horen dat u uw woning, die op naam van uw moeder stond, diende te verlaten omdat deze woning door uw familie werd verkocht. Er moet worden vastgesteld en benadrukt dat uit de verklaringen die werden afgelegd blijkt dat jullie nog een maand ter plekke zijn gebleven alvorens jullie naar Bishkek zijn vertrokken (CGVS U. (...) 25.10.2019 p. 4). Bovendien blijkt nergens dat jullie nog problemen zouden hebben gekend tijdens deze periode in Osh. Gelet op voorgaande context komt het weinig overtuigend over dat u ruim vier maanden later, op 7 september 2018, plots brutaal en uiterst gewelddadig zou zijn aangevallen in Bishkek, ruim zeshonderd kilometer verwijderd van Osh. Zo is het bevreemdend dat uw familie, wiens eer zou zijn gekrenkt door uw bekering, weinig tot geen moeite heeft genomen om u en uw echtgenote in gelijkaardige problemen te brengen wanneer jullie nog ter plekke in Osh waren, te meer zij daar duidelijk de kans toe hadden, maar dan wel de moeite zouden nemen om u te gaan traceren en in elkaar te laten slaan in Bishkek. Aansluitend kan overigens worden opgemerkt dat het geenszins duidelijk is hoe uw familie er überhaupt zou in geslaagd zijn om u aldaar te kunnen lokaliseren. U heeft er zelf kennelijk het raden naar en komt niet verder dan via giswerk te stellen dat ze invloed konden uitoefenen op de politie (CGVS N. (...) 25.10.2019 p. 22). In elk geval moet worden geconcludeerd dat de weinige inspanningen die geleverd werden toen u zich nog in Osh zelf bevond, met name de eenmalige ruzie en de verkoop van uw woning, en de vaststelling dat u er eigenlijk nog een maand lang met rust gelaten werd, bezwaarlijk in verhouding staan met de plotse aanval die op u zou zijn gepleegd in september 2018 in Bishkek.

Aansluitend bij de twijfelachtige plausibiliteit moet overigens worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over hoe vaak u naar de politie bent geweest nadat u het ziekenhuis mocht verlaten naar aanleiding van de aanval die zou hebben plaatsgevonden op 7 september 2018. Dit behoort nochtans tot de essentie van uw beweerde problematiek. Bij uw vrij relaas tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud bij het CGVS legde u de volgende verklaring af: "Eerste rechercheur die

persoon heette B. (...). Na een week ga ik naar hem. Wanneer mijn gezicht beetje normaler er uit zag. Om onder de mensen te komen. Ik heb gebeld en ging bij hem binnen. Hij zei het is overgedragen aan iemand anders. Naar de rechercheur H. (...). Week later ga ik bij hem langs. En wat zegt hij dan, hij zegt: dat hij teveel zaken heeft, teveel dossiers en overbelast is. Hij kan niet alles onderzoeken. Daarom hij gaf nog eens door aan andere onderzoeker. Die dag kon ik die rechercheur niet ontmoeten. En in oktober, na 10 oktober was dat, ben ik de laatste keer naar daar geweest, heb ik die rechercheur ontmoet. [...]" (CGVS N. (...) 25.10.2019 p. 14). Uit uw verklaringen zou aldus moeten blijken dat u nog drie keer naar de politiemedewerkers bent geweest die belast zouden zijn geweest met uw zaak. Wanneer dit onderwerp opnieuw werd aangehaald tijdens uw tweede onderhoud en u gevraagd werd hoeveel keer u zelf nog naar de politie ging nadat u bezoek kreeg van een politiemedewerker in het ziekenhuis antwoordde u echter: "Twee keer. Maar ik heb ook nog gebeld. Telefonisch. Om te vragen hoe het gaat." (CGVS N. (...) 27.11.2019 p. 7) Aangezien de aanval van 7 september 2018 en de nasleep hiervan essentieel zijn binnen uw asielrelaas en hier ook een wezenlijk deel van uitmaken, is het geenszins aannemelijk dat u niet op eenduidige wijze kan vertellen hoe vaak u hiervoor zelf naar de politie bent geweest. Uw incoherente verklaringen ter zake zetten aldus uw ingeroepen vervolgingsfeiten verder op losse schroeven.

Na de door u ingeroepen aanval van 7 september 2018 kende u opvallend genoeg geen noemenswaardige problemen meer in Kirgizië en dit tot op het moment van uw definitieve vertrek. Nochtans blijkt uit uw verklaringen duidelijk dat men uw woonplaats kende. Immers werd u op 7 september 2018 aangesproken bij het naar binnen gaan van uw woonplaats en op 20 oktober 2018 (CGVS N. (...) 25.10.2019 p. 13 en CGVS N. (...) 27.11.2019 p. 7) werd u door politieagenten naar een ROVD-kantoor meegenomen van bij het verlaten van uw woning. Wanneer u een klacht zou zijn gaan indienen en de nalatigheid van de politie zou zijn gaan aanklagen bij de procureur werd u louter opgebeld door Um. (...), de connectie van uw broer die procureur was in Osh. Hij hanteerde dreigend taalgebruik, maar meer dan dit is er niet meer gebeurd en op geen enkele manier is er ook effectief een intentie tot vervolging of ernstige schade naar voor gekomen. Meer zelfs, wanneer u een Schengenvisum aanvraag en kreeg werd u, zoals hierboven reeds vermeld, ter ondervraging meegenomen door twee politieagenten naar een ROVD-kantoor. Uit de verklaringen die u dienaangaande aflegde bleek dat men ervan uitging dat u het land zou verlaten en dat dit ook de reden was waarom u naar het kantoor werd gebracht. Nadat u uw paspoort had afgeleverd kon u evenwel opnieuw vertrekken, zonder dat u er nog verdere problemen kende. Het gegeven dat er zich gedurende de nog resterende maanden in Bishkek geen noemenswaardige problemen meer hebben voorgedaan is merkwaardig, zeker indien uw vervolgers daadwerkelijk nog de intentie hadden om u te vervolgen of ernstige schade toe te brengen. In diezelfde optiek is het evenzeer opmerkelijk te noemen dat u gewoon ter plekke en op hetzelfde adres bleef wonen tot kort voor uw daadwerkelijke vertrek, wetende dat uw belagers op de hoogte waren van deze woonplaats. Indien men trouwens effectief nog de bedoeling had om u te vervolgen in Bishkek en men u trachtte te verhinderen om het land te verlaten, is het daarenboven van elke logica gespeend dat u er, weliswaar na het verlopen van het Schengenvisum, in slaagde om voor amper vijftig euro een (leidinggevend) politiemedewerker zo ver te krijgen u uw paspoort terug te geven. U gaf te kennen dat de politiemedewerker nochtans zelf verklaarde dat er invloedrijke mensen bij de zaak waren betrokken. Het is dan ook volstrekt onduidelijk waarom de politiemedewerker zichzelf in gevaar zou brengen en het risico zou nemen om u uw paspoort voor een habbekrats terug te geven. Dit stelde u immers in staat om precies dat te doen wat u heeft gedaan, namelijk het wederom aanvragen van een visum om het land alsnog te verlaten. Wanneer u met deze merkwaardige handelwijze van de politiemedewerker werd geconfronteerd slaagt u er overigens niet in om hier een enigszins verhelderende uitleg voor te bieden. U suggereert met name dat men er van overtuigd was dat jullie niet meer het vliegtuig zouden nemen om het land te verlaten, hetgeen vanuit het standpunt van uw vervolgers allesbehalve een logisch verklaarbare overtuiging is en waar u overigens evenmin een toereikende of aannemelijke uitleg voor heeft (CGVS N. (...) 25.10.2019 p. 16-17). Uw verklaringen indiceren zodoende verder de onaannemelijkheid van uw beweerde problematiek. Voorgaande vaststellingen, die wijzen op een weinig logisch verloop, een gebrekkige coherentie en waarbij blijkt dat u in Bishkek minstens maandenlang geen noemenswaardige problemen meer kende, ofschoon u zich bleef ophouden op een adres dat gekend zou zijn geweest bij uw vervolger, doen twifelen aan uw beweerde vervolgingsfeiten en aan het daadwerkelijk bestaan van een vervolgingsvrees of een risico op ernstige schade omwille van uw beweerde bekering. Dat uw relaas betwijfeld kan worden vindt overigens nog steun in andere, volatiele en veranderlijke verklaringen die u heeft afgelegd. Zo dient te worden vastgesteld dat u naarmate het vorderen van uw asielprocedure uiteenlopende en onderling onverzoenbare verklaringen aflegde over het moment van uw vertrek van Osh naar Bishkek. In de DVZ-verklaring die op 11 januari 2019 – en dus amper een maand na uw vertrek uit Kirgizië – van u werd afgenomen, stelde u dat u pas in de herfst naar Bishkek bent vertrokken (Verklaring DVZ – Persoonsgegevens – rubriek 10). In de CGVS-vragenlijst van 9 september 2019 staat

vervolgens te lezen dat u in de zomer naar Bishkek zou zijn vertrokken (CGVS-vragenlijst 3.5.). Tijdens het onderhoud bij het CGVS moest dan weer blijken, zoals reeds eerder vermeld, dat u en uw echtgenote reeds in de lente, en met name in mei, zouden zijn vertrokken naar Bishkek. Deze uiteenlopende verklaringen zijn niet in overeenstemming te brengen met elkaar en raken bovendien ook de kern van uw asielrelaas. Dat u niet eenduidig bleek te zijn over het moment van uw vertrek naar Bishkek, ofschoon dit een maand na de beweerde ruzie met uw familie zou zijn geweest, indiceert verder een gekunsteld relaas. Ook betreffende uw visumaanvraag kan worden vastgesteld dat u divergerende verklaringen aflegde. Zo kan uit uw CGVS-vragenlijst worden afgeleid dat u verklaarde uw eerste visum te hebben aangevraagd in november 2018. Deze vraag werd u immers uitdrukkelijk zo gesteld en vervolgens haakte u er uw relaas aan vast waarbij twee politiemedewerkers u zouden meegenomen hebben naar het politiebureau (CGVS-vragenlijst 3.5.). Bij het CGVS-onderhoud gaf u op een gegeven moment aan dat u uw eerste visum aanvraag op 10 oktober, hetgeen overigens precies de dag zou zijn geweest dat u én naar de procureur stapte én ook telefonisch bedreigd werd door Um. (...) (CGVS N. (...) 27.11.2019 p. 7). Dit maakt het dan ook des te merkwaardiger dat u eerder de aanvraag pas in november zou gesitueerd hebben. Er dient volledigheidshalve te worden opgemerkt dat u kennelijk op de hoogte werd gesteld van de verklaringen die u bij de DVZ aflegde, dat u kennis kon nemen van wat er werd genoteerd en dat u ook de mogelijkheid werd geboden om hierover eventuele bemerkingen erover kenbaar te maken bij aanvang van uw CGVS-onderhoud. U maakte van deze gelegenheid gebruik om een enkele aanpassing te doen, zonder dat u hierbij evenwel voorbehoud maakte bij voorgaande vaststellingen (CGVS N. (...) 25.10.2019 p. 3).

Aangaande de paspoorten van u en uw gezinsleden kan overigens nog worden vastgesteld dat deze werden afgeleverd op drie en vijf april 2018 en dus nog (kort) vóór de beweerde problemen met uw familie zijn gestart. Aangezien er toen nog geen sprake was van de door u ingeroepen problematiek werd u gevraagd waarom uw paspoort net dan, op vijf april, werd afgeleverd. U repliceerde hierop: "Omdat we de paspoorten hebben geruild. De geldigheid was verlopen. Van paspoort." (CGVS N. (...) 25.10.2019 p. 25) Echter moet worden vastgesteld dat er op basis van een document afkomstig uit Duitsland, dat uw Schengenvisa afleverde, objectief aantoonde dat deze uitleg geenszins op waarheid berust. Het document in kwestie, dat aan uw administratief dossier werd toegevoegd, toont immers aan dat uw vorige paspoort nog geldig was tot 2023. Wanneer u met deze informatie geconfronteerd werd stelt plots: "Ik herinner me niet waarom paspoort veranderd. Ik herinner me niet waarom." (CGVS N. (...) 25.10.2019 p. 25) Deze uitleg is uiterst bevreemdend. Gelet op het moment van de afgifte van de paspoorten van u en uw gezinsleden, namelijk slechts enkele weken voor uw beweerde problemen zijn begonnen, kan worden verwacht dat u nog is bijgebleven waarom deze toen precies werden aangevraagd. Aangezien uw paspoort wel degelijk nog geldig was op dat moment, is het ook volkomen onlogisch dat u net deze uitleg zou aanhalen. Wanneer u geconfronteerd werd met het bevreemdende karakter van uw veranderlijke uitleg stelde u vervolgens: "Waarom heb ik die geruild? Misschien was er bepaalde schade of zo? Of misschien diende ik ergens in en ergens schade of default ontdekt." (CGVS N. (...) 25.10.2018 p. 25) Het komt geenszins overtuigend over dat u, binnen de door u geschetste context, in veronderstellingen begint te spreken over een dergelijk belangrijk document. Van iemand die net voor de start van zijn persoonlijke problemen nieuwe paspoorten aanvraagt voor zichzelf (terwijl uw vorig paspoort nog geldig was) en de rest van zijn gezin, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u daar nog iets zou over weten en dat u bovenal geen incorrecte en veranderlijke replieken zou geven. Voorgaande vaststellingen doen vermoeden dat u niet de ware toedracht van uw handelen vermeldt en dat u reeds voor uw beweerde problemen een vertrek voor u en uw gezin plande. Hierdoor ontstaan ontegensprekelijk verder twijfels over de door u ingeroepen vervolgingsfeiten.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen dient te worden besloten dat het asielrelaas zoals door u naar voor werd gebracht en uiteengezet, niet als aannemelijk kan worden beschouwd.

Wat betreft uw beweerde nieuwe geloofsovertuiging dient te worden vastgesteld dat dit an sich niet kan volstaan om in uw hoofde te besluiten tot een nood aan internationale bescherming. Er kan dienaangaande worden verwezen naar de COI Focus die aan uw administratief dossier werd toegevoegd en waarin de situatie van christenen in Kirgizië wordt geanalyseerd.

Het eerste deel in de COI Focus "KIRGIZIË - Situatie christenen" bekijkt de positie van christenen in Kirgizië in het algemeen. Uit dit eerste deel blijkt meer bepaald dat er op institutioneel niveau bepaalde tekortkomingen zijn inzake de regelgeving die slaat op godsdienstbeleving- en vrijheid in Kirgizië. Het gaat hier met name over het gebruik van verkeerde terminologie (en de gevolgen hiervan), de mogelijkheid voor de autoriteiten om op te treden tegen vrijheid van religie en problematische voorwaarden die aan religieuze groepen worden opgelegd bij de verplichte registratie. Verder blijkt dat er zich in Kirgizië problemen voordoen specifiek rond het begraven van leden van minderheidsreligies op publieke begraafplaatsen. In concreto blijkt dat er in afgelegen gebieden in Kirgizië niet altijd een garantie bestaat dat mensen hun doden kunnen begraven volgens de religieuze ceremonieën en op de begraafplaatsen van hun keuze.

Het tweede deel van de COI Focus richt de aandacht op de eventuele moeilijkheden die specifiek leden van katholieke, pinksterbeweging of evangelische groepen kennen. Dit gedeelte behelst meer bepaald een opsomming van problemen/incidenten die zich sinds 2013 hebben voorgedaan. De COI Focus maakt melding van: de opheffing van een registratie van een kerk door een lokaal bestuur in Chuy, de onteigening van een kerk in Bishkek (die overigens werd tegengehouden door een beslissing van het Kirgizische Hooggerechtshof), het opgraven van twee vrouwen omwille van hun christelijke (baptistische) geloofsovertuiging, de bekladding van een kerk waarbij dreigende spreuken met graffiti werden aangebracht, het verhinderen van een begrafenis op een lokale begraafplaats, een brandstichting in een kerk, de weigering om een kerk de status van "gebedshuis" toe te kennen, de onderbreking van een evangelische samenkomst door de politie waarbij er geweld werd gebruikt (waarbij één van de agenten werd veroordeeld wegens het overtreden van zijn bevoegdheid en het gebruik van fysiek geweld) en de aanval op een protestant door drie dorpsgenoten. Tenslotte verwijst de COI Focus nog naar een rapportering door de VSA-ngo Open Doors (die werkt rond de vervolging van christenen) en waarbij er voor 2018 en 2019 melding wordt gemaakt van drie gevallen van christenen in Kirgizië die discriminatie ondervinden omwille van hun geloof en waarbij één van hen ook fysiek werd aangevallen.

Gelet op de vaststellingen die werden gedaan in de COI Focus, waarbij blijkt dat de voorgaande incidenten zich niet enkel verspreiden over een termijn van zes jaar, maar ook veelal lokaal van aard zijn, dient te worden geconcludeerd dat de beschikbare rapportering de conclusie bevestigt dat de geweldsplegingen vooralsnog geïsoleerde gevallen zijn die zich bovendien in hoofdzaak voordoen in dorpen en/of kleinere steden. In elk geval kan bezwaarlijk worden gesteld dat er in Kirgizië op heden sprake is van systematische vervolging van christenen. Bijgevolg kan evenmin worden gesteld dat het loutere feit (bekeerd) christen te zijn in Kirgizië voldoende is om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming.

De documenten die door u en uw echtgenote werden ingediend vermogen niet de voorgaande vaststellingen te wijzigen. De originele paspoorten, de originele identiteitskaarten, de huwelijksakte en de geboorteaktes geven een beeld op uw nationaliteit, identiteit en gezinssamenstelling. Deze stukken worden door het CGVS niet betwist. Echter dient te worden vastgesteld dat deze documenten geen bewijs vormen voor uw asielrelaas en zodoende geen inhoudelijke impact kunnen hebben op de uitkomst van onderhavige beslissing.

Inzake het ziekenhuisverslag dient te worden gesteld dat het in casu om een (kleuren)kopie gaat waardoor de bewijswaarde ervan slechts relatief is. Bovendien moet worden gesteld dat dergelijke attesten geen sluitend bewijs zijn voor de omstandigheden waarin bepaalde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten, verwondingen of littekens ontstonden. Deze attesten vormen dan ook geenszins een bewijs van de omstandigheden waarin u deze verwondingen en littekens zou hebben opgelopen.

De attesten inzake uw lidmaatschap bij 'Local Church of Jesus Christ' en inzake uw aanwezigheid bij misvieringen in een evangelische kerk in Hasselt vormen tenslotte op zich geen bewijs voor een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofd. Zoals reeds werd gezegd volstaat de mogelijkheid dat u zich tot het christendom bekeerde an sich niet om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, U. A., zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgedragen door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen "48/3 tem 48/5", 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de

artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen louter melding maken van artikel 57/7 van de Vreemdelingenwet zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissingen of aanduiding hoe deze voormeld artikel zouden hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partijen zich zelfs niet de moeite getroosten ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissingen voormeld artikel 57/7 van de Vreemdelingenwet zouden hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2. In de mate verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten

enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat aan het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht. Inzake de door hen beweerde problemen met hun familie wegens de bekering van eerste verzoekende partij, wordt meer bepaald vastgesteld dat (i) tweede verzoekende partij volatiele verklaringen aflegt over wanneer haar man aanwezig was tijdens de ruzie bij hun thuis eind april 2018, het kantelpunt in hun situatie; (ii) er gedurende de periode dat hun families op de hoogte waren van de bekering van eerste verzoekende partij én wanneer zij zelf nog in Osh woonachtig waren uiteindelijk relatief weinig is gebeurd terwijl zij er nog een maand ter plekke zijn gebleven; (iii) het evenmin weinig overtuigend overkomt dat eerste verzoekende partij vervolgens ruim vier maanden later, op 7 september 2018, plots brutaal en uiterst gewelddadig zou zijn aangevallen in Bishkek, ruim zeshonderd kilometer verwijderd van Osh; (iv) eerste verzoekende partij geen duidelijkheid kan verschaffen over hoe haar familie er überhaupt zou in geslaagd zijn om haar aldaar te kunnen lokaliseren en zij desbetreffend niet verder komt dan louter giswerk; (v) eerste verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt over hoe vaak zij naar de politie is geweest nadat zij het ziekenhuis mocht verlaten naar aanleiding van de aanval die zou hebben plaatsgevonden op 7 september 2018; (vi) eerste verzoekende partij na de door haar ingeroepen aanval van 7 september 2018 opvallend genoeg geen noemenswaardige problemen meer kende in Kirgizië en dit tot op het moment van haar definitieve vertrek, waarbij tevens opgemerkt wordt dat het opmerkelijk is dat zij gewoon ter plekke en op hetzelfde adres bleef wonen en het evenmin geloofwaardig is dat zij erin geslaagd zou zijn om voor amper vijftig euro een (leidinggevend) politiemedewerker, die nochtans zelf verklaarde dat er invloedrijke mensen bij de zaak waren betrokken, zo ver te krijgen haar paspoort terug te geven; (vii) eerste verzoekende partij naarmate het vorderen van haar asielprocedure uiteenlopende en onderling onverzoenbare verklaringen aflegde over het moment van haar vertrek van Osh naar Bishkek; (viii) eerste verzoekende partij ook over haar visumaanvraag tegenstrijdige verklaringen aflegde; en dat (ix) hun paspoorten reeds werden afgeleverd op drie en vijf april 2018, dus nog (kort) vóór de beweerde problemen, en eerste verzoekende partij geen overtuigende uitleg kan bieden waarom hun paspoorten net dan werden afgeleverd doch dienaangaande incorrecte en veranderlijke replieken geeft, waardoor het vermoeden ontstaat dat eerste verzoekende partij niet de ware toedracht van haar handelen vermeldt en dat zij reeds voor de beweerde problemen een vertrek voor haar en haar gezin plande.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partijen geen afdoende argumenten aanbrengen die van aard zijn voormelde vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

2.2.6. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift kritiek uiten op het feit dat zij tijdens hun persoonlijk onderhoud werden bijgestaan door een tolk Russisch in plaats van een tolk Kirgizisch, duidt de Raad er evenwel op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen bij het indienen van hun verzoek om internationale bescherming verzochten om de bijstand van een tolk Russisch (administratief dossier, stuk 6, map 'documenten DVZ', bijlagen 26). Tijdens hun interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaven zij beiden aan het Russisch voldoende te beheersen om de problemen die geleid hebben tot hun vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (map 'documenten DVZ', 'verklaring betreffende procedure'). Tijdens de persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal haalden verzoekende partijen weliswaar aan dat Russisch niet hun moedertaal is en stelde tweede verzoekende partij dat haar spreektaal Russisch niet zo goed is, doch gaven zij beiden aan de tolk te begrijpen. Tevens werden zij er beiden op gewezen dat indien zij de tolk niet zouden begrijpen zij hiervan melding moeten maken en dat ook de tolk zal melden indien hij verzoekende partijen niet begrijpt. Uit de notities van de persoonlijk onderhoud blijkt evenwel nergens dat er zich in de loop van deze onderhoud problemen voordeden wat betreft de tolk en/of dat de tolk en verzoekende partijen elkaar niet begrepen. Waar tweede verzoekende partij op het einde van haar tweede persoonlijk onderhoud nog aangaf dat zij bepaalde zaken niet goed heeft kunnen verwoorden, dient te worden vastgesteld dat zij de kans kreeg om aan te geven wat zij dan niet goed kon verwoorden of zeggen. Verzoekende partijen maken dan ook geenszins aannemelijk dat de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissingen te wijten zijn aan het gegeven dat zij werden bijgestaan door een tolk Russisch terwijl hun moedertaal het Kirgizisch is.

2.2.7. Wat betreft het argument van verzoekende partijen dat "*het meer dan waarschijnlijk*" is dat er fouten zijn geslopen in het verslag van hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken nu hun verklaringen er niet woordelijk aan hen werden voorgelezen maar slechts in grote lijnen, stelt de Raad evenwel vast dat uit het administratief dossier blijkt dat hun verklaringen achteraf aan hen werden voorgelezen waarna zij het verslag ter goedkeuring ondertekenden (administratief dossier, stuk 6, map

'documenten DVZ', vragenlijsten CGVS en verklaringen DVZ). Bovendien dient te worden vastgesteld dat hen bij de aanvang van hun persoonlijk onderhoud de kans werd geboden om eventuele bemerkingen over hun interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken kenbaar te maken. Uit de verklaringen van verzoekende partijen blijkt dat zij kennis hadden kunnen nemen van hetgeen er genoteerd is geweest bij de Dienst Vreemdelingenzaken doch dat zij slechts een enkele aanpassing wensten te maken zonder hierbij enig voorbehoud te maken aangaande de in de bestreden beslissingen aangehaalde verklaringen. Dit argument is dan ook evenmin van aard om de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissingen in een ander daglicht te stellen.

2.2.8. Wat betreft het betoog van verzoekende partijen dat de vereiste van een procedure op tegenspraak niet werd nageleefd door verwerende partij en dat zij op geen enkel ogenblik geconfronteerd werden met de beweerde tegenstrijdigheden, wijst de Raad erop dat er geen enkele verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekende partijen niet aantonen hoe zij een recht van verdediging kunnen genieten met betrekking tot de bestreden beslissingen die een bestuurlijk karakter hebben. Geen enkele rechtsregel schrijft voor dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekende partijen vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt (RvS 20 oktober 2003, nr. 124.415; RvS 14 juni 2006, nr. 160.052).

Wat betreft het gegeven dat zij niet geconfronteerd werden met de vastgestelde tegenstrijdigheden, duidt de Raad er nog op dat artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in dit verband het volgende bepaalt: *"Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven."* De toelichting bij het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt: *"Alleen de tegenstrijdigheden die de ambtenaar tijdens het gehoor zelf vaststelt dienen aan de asielzoeker voorgelegd te worden zodat hij de kans krijgt zijn verklaringen te verduidelijken."*

Het vaststellen van tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf is echter niet steeds mogelijk. De ambtenaar is daarom niet verplicht om de asielzoeker op te roepen voor een nieuw gehoor ten einde hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen.

De ambtenaar dient de asielzoeker eveneens in de gelegenheid te stellen om een bevredigende verklaring te geven omtrent het ontbreken van relevante elementen ter staving van zijn asielaanvraag. De ambtenaar draagt slechts de verplichting om de asielzoeker te confronteren met het gegeven dat er relevante elementen ontbreken, wanneer hij dit tijdens het gehoor vaststelt. Voor wat er begrepen dient te worden onder "relevant element", kan er verwezen worden naar de toelichting bij artikel 48/6 van de wet.

Dit artikel belet de Commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd." (Verslag aan de Koning, B.S. 11 juli 2018, p. 55418-55419)

De Raad merkt bovendien nog op dat verzoekende partijen de gelegenheid hebben om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden, maar *in casu* niet overtuigen.

2.2.9. Daar waar verzoekende partijen de motivering betwisten dat er relatief weinig gebeurd zou zijn in de periode dat hun familie op de hoogte was van de bekering en zij zelf nog in Osh woonden en aanvoeren dat zij nog steeds bedreigd werden door hun familie, dat zij echter hoopten dat het bij loze woorden zou blijven, doch dat de ernst van de situatie hen duidelijk werd toen de nieuwe huiseigenaar voor hun deur stond en zei dat ze drie dagen hadden om te verhuizen, dat de zware aanval afdoende moest zijn om duidelijk te maken dat een afvallige niet wordt geduld en dat de familie ervan uitging dat zij het land niet zouden verlaten aangezien tweede verzoekende partij hoogzwanger was, is de Raad evenwel van oordeel, samen met verwerende partij, dat het allerminst steek houdt dat verzoekende partijen enerzijds wel nog een maand gewoon ter plekke konden blijven zonder ernstige problemen maar eerste verzoekende partij vervolgens ruim vier maanden later plots brutaal en uiterst gewelddadig zou zijn aangevallen in Bishkek. Door verwerende partij wordt terecht opgemerkt dat de weinige inspanningen die geleverd werden toen zij zich nog in Osh zelf bevonden, met name de eenmalige ruzie en de verkoop van hun woning, en de vaststelling dat zij er eigenlijk nog een maand lang met rust gelaten werd, bezwaarlijk in verhouding staan met de plotse aanval die op eerste verzoekende partij zou

zijn gepleegd in september 2018 in Bishkek. Met voorgaande bemerkingen stellen verzoekende partijen zulks geenszins in een ander daglicht.

2.2.10. Omtrent het betoog van verzoekende partijen dat hen niet verweten kan worden niet te weten hoe de familie hen heeft opgespoord, dat hun verwijzing naar de bijzondere band van de broer van eerste verzoekende partij met machtige personen een plausibele verklaring is en dat verder de zoektocht naar waar verzoekende partijen zich bevonden verklaart waarom het maanden duurde voordat zij opnieuw problemen kregen, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partijen niet verder komen dan het uiten van louter vermoedens over hoe hun familie hen heeft kunnen lokaliseren. Immers verliep het persoonlijk onderhoud d.d. 25 oktober 2019 van eerste verzoekende partij desbetreffend als volgt:

"Hoe heeft men u gevonden in Bishkek?

Dat weet ik niet.

Is een stad heel ver weg, grote stad. Vraag me af hoe dat zou gegaan zijn.

Denk voor hen is geen probleem. Als ze willen. Ze kunnen overal.

Op welke manier dan?

Ik weet niet. mss via politie. Mss via alles.

Hoe kan uw familie zo'n invloed uitoefenen op politie bv.?

Hij heeft niet alleen invloed op de politie, maar op heel de criminele onderwereld in het zuiden.

Broer of U. (...)?

Over die persoon. En mijn broer doet zijn werkjes." (administratief dossier, stuk 6, notities CGVS man d.d. 25/10/2019, p. 22). Met dergelijke vage vermoedens scheppen zij dan ook geenszins duidelijkheid over hoe hun familie er überhaupt in geslaagd is om hen in Bishkek te lokaliseren. Dat hun familie hen überhaupt kon vinden in Bishkek is dan ook weinig plausibel, temeer nu verzoekende partijen hiervoor geen overtuigende verklaring bieden.

2.2.11. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift wensen te verduidelijken dat een eerste keer een visum werd aangevraagd in oktober 2018 en een tweede keer in november 2018, benadrukt de Raad dat het louter herhalen van één van de tegenstrijdig bevonden versies de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. Door eerste verzoekende partij werd duidelijk tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard dat zij haar eerste visum aanvraag in november 2018 (administratief dossier, stuk 6, map documenten DVZ, vragenlijst CGVS man, punt 3.5), terwijl zij later tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud stelde dat zij haar eerste visum aanvraag op 10 oktober (administratief dossier, stuk 6, notities CGVS man d.d. 27/11/2019, p. 7).

2.2.12. Wat betreft nog de bemerking van verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij zich niet meer precies herinnerde waarom een nieuw paspoort werd aangevraagd en dat zij verklaarde dat het misschien beschadigd was, hetgeen ook effectief het geval is, waarbij verzoekende partijen er tevens op wijzen dat het paspoort van tweede verzoekende partij wel spoedig zou verlopen, "*zodat de uitleg van verzoeker geenszins verkeerd was*", bemerkt de Raad evenwel dat deze *post-factum* verklaring geen enkele afbreuk doet aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat eerste verzoekende partij niet verder komt dan veronderstellingen wanneer gevraagd wordt naar waarom zij een nieuw paspoort aanvraag, hetgeen in de door haar geschetste context allerm minst overtuigend overkomt. Dat verzoekende partijen thans bovendien nog een andere reden opwerpen voor het aanvragen van een nieuw paspoort, met name het vervallen van het paspoort van tweede verzoekende partij, versterkt alleen maar het vermoeden dat zij niet de ware toedracht van hun handelen vermelden en dat zij reeds voor de beweerdde problemen een vertrek planden. Er mag immers worden verwacht dat over een dergelijk belangrijk document niet zou gesproken worden in veronderstellingen en dat hierover eenduidige en concrete verklaringen kunnen worden afgelegd.

2.2.13. Gelet op het voorgaande, is de Raad van oordeel dat verzoekende partijen met hun verweer geen enkele afbreuk doen aan de verschillende vaststellingen inzake de door hen beweerdde problemen met hun familie omwille van de bekering van eerste verzoekende partij. Immers dient te worden vastgesteld dat zij desbetreffend niet verder komen dan loutere vergoelijkingen, het herhalen van (één versie van) reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissingen afdoende en concreet te weerleggen. De Raad besluit dan ook dat, gelet op bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen, geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partijen voorgehouden asielrelaas.

2.2.14. Daar waar verzoekende partijen verwijzen naar de algemene situatie in Kirgizië voor christenen, stellen dat *“(h)et (...) een gekend fenomeen in KIRGIZIE (is) dat vele christenen vooral te maken hebben met vervolging door familieleden”* en dat het streng religieus karakter van hun familie niet afdoende werd bevraagd door verwerende partij, benadrukt de Raad vooreerst dat, gelet op de informatie die blijkt uit de *“COI Focus”* betreffende *“Kirgizië. Situatie christenen”* van 5 juni 2020, verwerende partij terecht besluit dat er op heden in Kirgizië geen sprake is van systematische vervolging van christenen. Verzoekende partijen laten na objectieve informatie bij te brengen waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich dienaangaande steunt niet (langer) correct is. Bijgevolg volstaat het loutere feit (bekeerd) christen te zijn in Kirgizië niet om te besluiten tot een nood aan een internationale bescherming, doch dringt een strikt individuele beoordeling van de voorgehouden problemen zich op. Gelet op wat voorafgaat, maken verzoekende partijen evenwel de door hen voorgehouden problemen met hun familie allerminst aannemelijk.

2.2.15. Daar waar verzoekende partijen nog stellen dat de door hen voorgelegde documenten wel degelijk hun asielrelaas staven, is de Raad evenwel van oordeel dat verwerende partij omtrent de door hen bijgebrachte documenten terecht het volgende motiveert in de bestreden beslissingen: *“De documenten die door u en uw echtgenote werden ingediend vermogen niet de voorgaande vaststellingen te wijzigen. De originele paspoorten, de originele identiteitskaarten, de huwelijksakte en de geboorteaktes geven een beeld op uw nationaliteit, identiteit en gezinssamenstelling. Deze stukken worden door het CGVS niet betwist. Echter dient te worden vastgesteld dat deze documenten geen bewijs vormen voor uw asielrelaas en zodoende geen inhoudelijke impact kunnen hebben op de uitkomst van onderhavige beslissing.*

Inzake het ziekenhuisverslag dient te worden gesteld dat het in casu om een (kleuren)kopie gaat waardoor de bewijswaarde ervan slechts relatief is. Bovendien moet worden gesteld dat dergelijke attesten geen sluitend bewijs zijn voor de omstandigheden waarin bepaalde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten, verwondingen of littekens ontstonden. Deze attesten vormen dan ook geenszins een bewijs van de omstandigheden waarin u deze verwondingen en littekens zou hebben opgelopen.

De attesten inzake uw lidmaatschap bij ‘Local Church of Jesus Christ’ en inzake uw aanwezigheid bij misvieringen in een evangelische kerk in Hasselt vormen tenslotte op zich geen bewijs voor een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde. Zoals reeds werd gezegd volstaat de mogelijkheid dat u zich tot het christendom bekeerde an sich niet om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming.”. Voormelde motivering wordt op generlei wijze door verzoekende partijen *in concreto* in een ander daglicht gesteld.

2.2.16. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.17. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Kirgizië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.18. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de

beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT